

ΩΡΑΙΑ ΘΛΙΜΕΝΗ

Σ' ἄλιγερόχη κρήνη, ὦραία θλιμμένη,
Στοῦ ὠραίου, τῆ μελανόφυλλον ἀγκάλῃ,
Κισσοῦ—τοῦ μπιστικοῦ τοῦ ἀχιδομάλλῃ
Κλαῖς τὸ χαμό, στὰ δάκρυα βουτημένη
Καὶ στ' ἄραχνα μαλλιά . . . Καὶ σοῦ μαραίνει,
Σ' ἄν ἄγιοκέρι, ἀχνὸ τὸ ροδοκάλλι,
Ὅποῦ λαμπάδα, ὀλόφλογη, νὰ θάλλῃ
Τρανῆς γιορτῆς ἐνείροσουν.. ὦ, ἄς γένει
Στὴ δακρυσμένη εἰδῆ ξανὰ νὰ λάμπῃ,
Σ' ἄν τὸ ἠλιοφῶς μέσ' στῆς βροχῆς τὰ θάμπῃ,
Τὸ χαμογέλιο . . . ὦ, τ' ἄτρυνά σου νιάτα
Μὴν ξεφυλλᾶς—θλιβὰ τὸν ποῦ πεθνήσκει
Δὲ κλαῖν οἱ ὠρηές—ὀλόδροσα καὶ ἀκνάτα
Τοῦ Ὑμεναίου προβύδιστα κανίσκι . . .

ΓΑΜΗΛΙΟΝ

Στῆς Χαραυγῆς ἀγναντερὰ τὴ φλόγα
Γδυμνῆ, λαμπρῆ, τῆς ὠμορφιάς σου ἢ χάρη
Καὶ βαθειανάπνοο τ' ἄφορο μαστάρι
Τὴν τρικυμῖα τοῦ στήθους σου ὠμολόγα..
Πυρρὸν ἀστέρι, σοῦ ἔθλιψα, τὴ ρῶγα
Καὶ κατὰ γῆς σ' ἐκύλισα σφαχτάρι
Θυσίας.. Χωστὸ τὸ χέρι στὸ μαστάρι
Βαθιόρριζος κισσός, σοῦ ἐκορφολόγα
Τοὺς γλυκασμούς· στὴ θραυερῆ λαγόνα
Βαρὺ σοῦ ἀπίθωσα, ἄσειστο, τὸ γόνα
Κι' ὁ δίδυμος σφιχτὸς μηρός, διχάλα
Ἐσκίστη . . . Κι' ἐνῶ ἐσφάδαζες στὸ βρόχι
Τῆς ἀγκαλιᾶς, τὴ δρόσο σοῦ ἤπια, ὀπώχει
Ἐέχειλῃ ἀναπηδήσει, στάλα-στάλα

ΣΑΠΦΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ἐδῶ οἱ λυγρὲς ὠδὲς μ' ἐκλάψανε· ὅμως
Ἄπ' τῶν Ἑμῶν τὸν κάμπο, ὡς μὲ τῆς Σπάρτης
Τοὺς λόγγους, σᾶ γλυκὸς καὶ λάλος Μάρτης,
Τῆς ὠμορφιάς μου ἀντήχησεν ὁ κῶμος . .
Παιδιόθε τῆς ζωῆς γνωστός μου ὁ δρόμος
Καὶ οἱ Φρυγικὲς γιορτὲς καὶ τῆς Ἀσάρτης
Τὰ μυστήρια καὶ πῶς, τὸ νὰ ξανάρτης
Οὐθε κινᾶς—στὴν Πλάση, ἄναρχος νόμος . .
Μὴν κλαῖς· γιὰ μένα ἐσπάραξαν τὰ στήθια
Οἱ Ἀδερφεῖς, ποῦ ἐκόσμαιαν τὰ σκοτάδια
Τῆς κόμης, μὲ τοῦ δάκρυον τ' ἀστρολίθια . .
Κι' ἂν τώρα στὰ χλωμὰ γυρνᾶω λειβάδια
Σκιὰ ἠδονῆς, ἢ θύμηση τοῦ ἀλκίμου
Κορμιοῦ, μεθάει τὴν ἄχραντη ζωὴ μου . . .

ΟΡΦΙΚΟΣ ΛΙΝΟΣ

Σᾶν τὴ ζεστὴ πνοὴ τοῦ ἀνθοῦ, ὡς ἀνοίγει
Στὸν ὄλεθρο τὰ φύλλα τὸ ἀνθοκλῶνι,
Τῆς σαρκός σου μὲ καίει καὶ μὲ συμπνίγει
Τὸ εὐώδισμα· μὲ καίει καὶ μὲ θαμπώνει,
Ἴδιο ἀστροφῆς νυχτὸς ποῦ τὴν τυλίγει
Νεφελαχνός, μὲ καίει καὶ μὲ τυφλώνει
Τὸ φέγγος τῆς χλωμάδας σου . . ὦ, ἄς σμίγει
Στὸ μυρολόϊ ποῦ γύρα ξεφαντώνει,
Στὸ μυρολόϊ ποῦ ἀσίγαστον ἐχύθη
Τῆς νιότης σου ὁ παιάν . . Γλυκέ μου, ἀκόμα
Ἄπ' τὴν πνοὴ σου ἀδρᾶ καὶ θεῖα τὸ στόμα
Σοῦ εὐωδαίει· ἀνέσπερη, ἀπ' τὰ βύθη
Τοῦ εἶναι σου, ἢ Ἀγάπη ἀκόμα—ἀκόμα
Σὰ γιομοφεγγαριὰ σοῦ πλέει στ' ἀστήθι . . .

“ΧΑΜΑΙ ΠΕΣΕ ΔΑΙΔΑΛΟΣ ΑΥΛΑ...”

Ῥοδόστεφα, λυσόμαλλα, τὴ σπράτα
Στοῦ ἀδύτου τάλλῃ, ἀψὰ καὶ γαῖρα ταίρια
Δὲν πέρουνε, σὰ νιόλουβους, Κυθήρεια,
Καρπούς, τὴν πρώτη ἀγάπη τους, τὰ νιάτα
Καὶ τρέμουλα ζευγάρια περιστέρια
Τοὺς ἄγουρους μαστούς, μεσ’ στ’ ἄσπρα χέρια,
Θυσία ἱερή, γιὰ Σέ, Μεγαλομμάτα. .
Λαὸς ὀδεύει ἀνέλπιδος, νὰ σβύσῃ
Τὴν πίκρη ποῦ στὰ στήθη μέσα κλείνει
Στὴ δρόσο ποῦ, γλυκιά, σὰν ἀπὸ βρύση
Φωτὸς ἀνέσπερου, σταλάζονε, στὴ θεία
Τῶν Ἀττικῶν ἔσπερινῶν γαλήνη,
Τὰ γαληνὰ Σου μάτια, ὦ Παναγία. . . .

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Εἶπα: Ἀμαρτία, εἴμ’ ἄτροτος καὶ πέρνα—
Τῆς φθορᾶς ἔριννά . . . Στὴ θείαν ἡμέρα
Μετάλαβα τὸν κρούσταλλον ἀθέρα
Καὶ ἀκάμαντη φτεράκησέ μου ἢ φτέρνα
Σὲ ῥαϊδιὰ ποῦ τὰ ὀλόϊσα πλατιά στέρνα
Γιομόζοντας μὲ ὀλόδροσα ἀγέρα
—Ποῦ τὸν τρικύμαες τριπλαδὴ φλογέρα —
Τῆς ζήσης τὸ μεθύσι ἢ Φύση ἐξέρνα . .
Μὰ ἢ Ἐριννά ἢ ἀναλγῆ, ὡς ὑπνώσω,
Νὰ μοῦ κορφολολάῃ τὴν πᾶσα δρόσο
Θωράω, νὰ σβῆ τὰ διδυμά μου ἄστέρια...
Καὶ τοῦ οἰκτιρμοῦ ἱκέτης, Κερανέ μου,
Σὰ δυὸ κλαδιὰ σὲ μιὰ ῥιπὴν ἀνέμου,
Ἀπελπισμένα, σοῦ ἄπλωσα τὰ χέρια. . . .

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ